

Od mamuta k modelce

BARBORA
WALTEROVÁ
BENEŠOVÁ

Tricet kilo radostí a starostí

Od mamuta k modelce

BARBORA
WALTEROVÁ BENEŠOVÁ

*Od mamuta
k modelce*

Fortuna
Libri

Copyright © Barbora Walterová Benešová, 2021
Cover design © Pavlína Černá, 2021
Cover illustration © Dotidrop / Shutterstock

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri Publishing, 2021.
www.fortunalibri.cz

Odpovědná redaktorka a korektorka Mgr. Erika Hanáčková

První vydání

Všechna práva vyhrazena

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována,
ukládána do informačních systémů nebo rozšiřována
jakýmkoli způsobem, ať už elektronicky, mechanicky,
fotografickou cestou nebo jinými prostředky
bez souhlasu majitele práv.

ISBN 978-80-7546-329-6

*Tuto knihu věnuji všem lidem, kteří nejsou spokojeni se svým
vzhledem. Dlouho jsem tvrdila, že to nejde,
že s tím nemohu nic udělat, ale nakonec jsem zjistila,
že jsem spíš nechtěla. Nejde vůbec o vzhled,
jde především o pocit a o zdraví.*

A věřte, že to vážně jde!

*„Máte buď výmluvy, nebo výsledky.
Nikdy ne obojí.“*

Arnold Schwarzenegger

PROLOG

V čerejší večer byl tedy opravdu výživný. Z krabice šestilitrového vína zbyl už jenom ten karton a prázdné skleněné lahve. Hlava mi třeští, jako kdyby mi za krkem seděla hnusná tlustá opice a při každém kroku mi pěkně do rytmu zatínala malé špičaté kladívko do spánku. Zaklepu se, abych ji setřásla, ale ta mrcha se nechce pustit. Odměnou je mi jen dvojitý úder do bolavého místa. Kdyby mě do hlavy mydlila raději včera, když jsme načínaly tu čtvrtou flašku... Ale to ne, to raději pěkně ležela ve svém pelíšku a vyčkávala na tu nejvhodnější příležitost. Au!

Při vstupu do koupelny narazím bolestivě levým ramenem do futer. Je mi ale tak zle, že ani nemám náladu jim to oplatit. Dnes ráno se vážně prát nechci. Mozková tekutina, která se během noci přeměnila v čistý líh, pohupuje mými hemisférami ze strany na stranu a při každém kroku ucítím, jak mozek s bolestí narazí na lebeční stěnu. Dnes ráno bych svým inteligenčním kvocientem opravdu nemohla

konkurovat ani čerstvě vyorané brambore. A to si myslím, že ta na tom zrovna dobře nebude.

Podívám se na sebe do zrcadla a jen údivem pozvednu obočí. I to mě zabolí! Strašný pohled. Obličej mám ještě odulejší než normálně a úzké škvírky očí připomínají tvář dobře vypaseného Japonce. Můj pohled sklouzne dolů. Nemám podprsenku, jen bílé kalhotky. Vypadám jak zápasník sumo po prohraném souboji. Chybí mi jen dlouhé černé vlasy smotané do drdolu na temeni hlavy.

Vymáčknu zubní pastu na fialový kartáček a zasunu ho do úst. Tedy, alespoň doufám, že je to můj kartáček. Brambora neví, jakou má tento měsíc barvu. Žaludek se mi zvedne jen maličko, ale naštěstí to dokážu ustát. Uklízet zvratky z umyvadla bych nechtěla.

Potom můj rozostřený pohled sklouzne na osobní váhu a já nevím, proč mám zrovna dnes tak debilní nápad, abych si na ni vylezla. Jedním šlápnutím ji zapnu. Nedokážu ovšem udržet rovnováhu jen na jedné noze a zřítím se mezi ručníky vyskládané na pračce. Ty naštěstí můj pád zbrzdí, jinak bych probudila celý barák. A nehodlám dětem vysvětlovat, že se jim maminka včera opila tak, že ani dnes ráno se neudrží na nohou. Sice už jsou skoro dospělé, ale opilství a sex jsou u rodičů zřejmě jednou z nejodpornějších věcí.

Na displeji naskočí nula a já bez rozmyšlení skočím na váhu. Bohužel dřív konám, než doopravdy přemýšlím. Ta proradná mrcha pyšně hlásí 109,4 kg. Odhodím kartáček do umyvadla v domnění, že to pitomé trojmístné číslo klesne, ale nic se nestane. Pořád se mi vysmívá. Vzpomenu si na vtip, že mi manžel koupil k narozeninám překvapení, které udělá

z 0 na 100 za tři vteřiny. Tahle mrcha byla i tak rychlejší. Raději sestoupím a zasunu ji dál pod skříňku, abych se na ni už nemusela dívat. My dvě jsme spolu definitivně skončily. Raději si jdu vzít ibuprofen, jinak se mi rozskočí hlava. Zkusím to ještě zaspát.

V kuchyni sedí moje nejlepší kamarádka Anka a pohled na ni je velmi podobný tomu zápasníkovi, kterého jsem před chvílí potkala v koupelně. Jen s tím rozdílem, že ona by si ty vlasy do toho drdolu klidně mohla umotat.

„Chceš kafe?“ řeknu nahlas a ucítím zase práci té opice za krkem.

„Ne!“ zavrčí na mě.

„Ibalgin?“ napadne mě lepší snídaně po proflámané noci.

„Jo!“ odpoví stručně a já po ní hodím krabičku léku tak nešikovně, že se ani nenamáhá se po ní natáhnout.

„Bařko! Proč to děláme? Máme to v našem věku zapotřebí?“ zeptá se a veškerou svou energii věnuje tomu, aby z podlahy vyzvedla lékovku. Předklon jí ovšem neudělá dobře a v jejích útrobách to podivně zaškrundá.

„Tys chlastala! Já jsem se tě jen snažila dohnat!“ vyčtu jí tiše, protože na hlučnější tón nemám odvalu. Růžové štěstí ještě nezačalo působit.

„A dohnalas mě?“

„Je mi tak, že se obávám, že jsem tě udělala až v cílový rovince,“ promnu si bolestivě spánky, abych nedala šimpanzovi šanci mě znovu udeřit.

„Bařko, přísahám, že už nikdy nebudu pít,“ zvedne dva prsty na znamení, že to myslí vážně.

„Nerouhej se, víš dobře, že stejně kecáš.“

„Dobře, tak přísahám, že budu pít méně,“ opakuje svou přísahu a tentokrát si prsty i nasliní. Už jí chybí jen to, aby si s nimi pleskla do pupku.

„Tak to každopádně, protože se obávám, že po včerejšku nám Pán tvorstva už šest litrů najednou nikdy nekoupí,“ ukazuju na spícího manžela v obýváku.

„Ale taky byl včera veselej,“ rozesměje se při vzpomínce na mého manžela, který bavil celou společnost tím, že vyprávěl veselé příhody z našeho sexuálního života a můj zadek nazýval kotelnou. Jak jsem říkala, před pěti lety se mu povedl jeden dobrý vtip a teď ho opakuje pořád dokola. Nic nového zatím nevymyslel.

„Dáš si to kafe? Už je to lepší?“

„Udělej mi teda kafe, třeba mi trochu otevře oči.“

O tom silně pochybuji, ale než se dovaří voda, možná už začne růžové štěstí působit. Já připravuji hrnky a Anka se plouží do lednice pro mléko, aby mi ho podala. Když konvice dovaří, zaliju černá zrníčka vodou, až nám začne naše oblíbené kafe pěkně pěnit a Anka se chystá přidat do hrnků ještě mléko.

Dvakrát do mě vrazí a potřetí mi vynadá: „Sakra, Bařko, já než tě oběhnu, tak nám to kafe vystydne!“

Chybí mi značná část energie v palivové nádrži, a tak jen vypláznu jazyk. Za normální situace bych se s ní začala dohadovat a důrazně jí odpovídat. Dnes je ovšem situace dost jiná. Vládu nad mým tělem a mou myslí převzala hnusná opice!

Už dávno jsou pryč doby, kdy jsme s manželem v posteli skotačili jako dva atleti. Poslední dobou se náš sexuální život odvíjí pouze ve dvou polohách. Většinou preferuji klasického misionáře, já dole naznak, a když se mi snaží zvednout nohu, hlasitě zafuním. Vnitřnosti se mi začnou scvrkávat a místo rozkoše z manželského sexu cítím jen tlak večere, která se mi dere do krku. Za bujarých nocí potom tvoříme pro oživení mileneckou dvojici cvalem stranou. Na koni už dlouho nejezdím, protože se bojím o manželovu pánev a jeho nohy, které by mohly soupeřit na soutěži krásy s dentálními párátky. Ještě že nemáme noční stolek u postele, jinak bych ho hlavou mohla i rozštípat jako třísky na podpal. Když se Pán tvorstva rozvášní, mám o něj strach. Ohrožuje ho nebezpečná zpětná vlna. Funguje přesně jako tsunami. Nejdřív začne ustupovat a vy si myslíte, že se nemůže nic stát, ale potom udeří svou největší silou. Nerada bych sbírala jeho potrhané končetiny po celé ložnici. Nebo vlastně po obýváku, protože na dokončení ložnice čekám už dva roky.

Ranní oblékání mi dává zabrat a po úspěšném natažení punčoch si připadám, jako kdybych uběhla maraton v rekordním čase. Musím vstávat minimálně o patnáct minut dřív, abych se po olympijském sportu ještě stačila vydýchat a trochu uklidnit. Nasoukám na sebe volné šaty největší možné velikosti a už cítím, jak se mi horní lem punčoch zařezává mezi řady bochánků na břiše. Velikost mých šatů by si dokonce mohla směle obléknout i zasloužilá mamutí matka. Jen škoda, že už vyhynuly a nemůžeme to nijak vyzkoušet.

Ráno nesnídám, nemám na to čas ani pomyšlení. Usedám do auta a řítím se do práce, abych zaparkovala co nejbližší vchodu do radnice. Jen abych nemusela funět ten kopec nahoru, to bych se rovnou mohla jít vysprchovat a znovu převléknout. Moje kancelář je bohužel v prvním patře a v historické budově nemáme výtah. Chůze do schodů mi připadá jako nejnáročnější výstup na Mount Everest a to jsem na něj ani nemusela trénovat.

V práci si dám první kávu s pořádnou dávkou cukru a nedočkavě čekám, až udeří polední pauza a já budu konečně moci vyběhnout do nedaleké restaurace na pořádný steak a hranolky. Jen musí být opravdu nedaleká, abych se nemusela hnát přes půlku města.

Už v deset dopoledne píšu kolegyni a kamarádce Lence, že mám hrozný hlad a že už cítím, jak hubnu. Obě se mému vtipu zasmějeme, ale žaludky nám to nezasytí. Druhá kamarádka a zároveň kolegyně Péťa s námi tohle utrpení nesdílí. Dokonce se jí občas stane, že přes oběd nemá hlad. Jenže ona by v zápasech sumo na rozdíl od nás neuspěla. Její váha

celého těla se rovná zhruba mé levé noze. Pravou mám samozřejmě silnější.

Večer se těším na sklenku, nebo spíš víc dobrého vína, za-lezu k televizi a před sebe si položím pořádnou misku sma-žených bramborových chipsů. Když jdou děti pozdě v noci spát, děsím se, že manžela napadne nějaká nevhodná myš-lenka a bude třeba chtít plnit manželské povinnosti. Vážně na to nemám náladu.

V pondělí a ve čtvrtek jsem musela pravidelné večerní sklenky vína odložit na později. Někdo musí děti vyzvedávat na taekwondu. Jaká byla nedávno radost, když jim trenér po-řídil do tělocvičny profesionální gymnastickou žíněnku! Překvapilo nás, jak některé děti, které dělají bojové umění, ne-dokážou udělat kotrmelec nebo hvězdu. Vždyť my to jako děti snad uměli všichni. Já i Lenka jsme přece bývalé spor-tovkyně, ale to slovo „bývalé“ už jsme mohly říkat oprav-du dlouho. Gymnastická žíněnka nás láká čím dál tím víc. Za každou cenu si chceme vyzkoušet, co naše mamutí těla ještě dokážou.

A koukám, že i Lenka dříve koná, než myslí. Odvážíme se a suneme několikametrovou žíněnku za roh tělocvičny, aby nás nikdo neviděl. Chvilí váhám a upozorňuji, aby si už předem na mobilu připravila volací znak 155. Tohle nemů-že dopadnout dobře... Ale nejsem srab a jdu do toho! Nej-dřív se odvážím udělat kotrmelec. Ještě našťěstí vím, jak se to dělá. Do podřepu, ruce před sebe, schovat hlavu, vyšvih-nout zadek. Už tady nastává problém, protože ten už dnes něco pořádného váží. Ale zadaří se! Moje tělo se sice nesbalí

do klubička, ale přetočí se. V uších mi začne hučet, jako kdybych stála pod největším vodopádem na světě, a před očima se mi tvoří barevné mžitky. Změna obvyklé vertikální polohy vyvolá motání hlavy a třes dolních končetin. Ze žíněnky se motám nalitá jak věžeňský kýbl. A to jsem tu lahev vína ještě ani neotevřela. Lenka se směje, že jí začínají z očí okamžitě stříkat slzy, a rozmazává si líčidla po celém obličejí.

„Tak se předved', frajerko,“ pošťuchuji a ona se samozřejmě nenechá zahanbit. Odvází se zkusit ten stejný obrat. Hlava se jí nemotá, ale těžce se nadechuje.

Druhý kotoul už je lepší, přestávám omdlávat. S upadajícím strachem roste i mé sebevědomí. Nakročím levou nohou, zvednu obě ruce do výšky, odrazím se, pokládám dlaně na žíněnku a nohy se vyšvihnou stranou. Obří hmota se převálí kolem své osy a já nakonec zcela pyšně skončím ve stoji pevně na obou nohách. Neřeším to, že cítím vnitřní stehenní sval natažený do několikametrových rozměrů jako žvýkačka. Jsem pyšná, že jsem to dokázala.

Můj zákeřný synek se rozesměje nahlas. Ani jsem si ho předtím nevšimla. Stojí u stěny v tělocvičně a v ruce mobil s objektivem namířeným přímo na mě.

„Tys to natáčel?“ vyděsím se a nejraději bych ho zfackovala, ale nemohu. Musela bych ho nejdřív chytit a to se mi s nataženým třísllem určitě nepovede. Ono by se mi to asi nepovedlo ani bez zranění.

„Tak tohle video si schovám,“ huláká na mě Vojta a utíká se schovat ke svému trenérovi v domnění, že ho mistr zachrání.

Věděla jsem, že to nemůže být hezký pohled, když slonice trénuje na gymnastický přebor, ale když se podívám

na barevný záznam v mobilu, je to ještě daleko horší než v mých představách. Toužím záznam vymazat nebo prohodit synův mobil oknem ven na ulici, aby se roztránil na milion kousků, ale je pozdě. Video už je pomocí sociálních sítí rozesláno mým kamarádkám a trenérům a přátelům a známým.

Obědy v práci bývaly nejsvětlejším okamžikem celého dne a to nemohu říct, že bych svou práci nesnášela. Chodím sem ráda, líbí se mi má kancelář a kolem mě je spousta veselých a pohodových lidí. Ale přece jen ty obědy mají něco do sebe. Když se mi ovšem stalo, že Lenka nebyla v práci, dovolila si vzít volno, aniž bych jí to já schválila, požádala jsem Pětu, aby mě se svými kolegyněmi přijala do obědové party. Jakmile jsem se s nimi vydala na cestu, už jsem toho litovala. Nejen že by mě všechny na jedné straně vah neměly šanci převážit, ale navíc nasadily ukrutné tempo, jako kdyby nám to na zámku mohli snad všechno sníst. Měla jsem vážně plné kecky toho, jak jsem se snažila srovnat krok s o třicet centimetrů menší Pětou. Na zámek jsem dorazila s jazykem až na vestě a chvíli mi trvalo, než jsem se vydýchala, abych číšníkovi vůbec odpověděla, co si dám k obědu. Ani nevím, zda jsem si to pečené kuře vychutnala, když jsem celý oběd myslela na sprint na dvě stě metrů, který mě čeká na zpáteční cestě do kanceláře.

A pak přišel nouzový stav a všechny restaurace byly ze dne na den zavřené. S Lenkou jsme tiše trpěly a prvních pár dní si nosily do práce krabičky. Pak naštěstí restaurace otevřely výdejní okénka a my si mohly nosit steaky a hranolky v pěnových

termoboxících. Vysedávaly jsme v její kanceláři téměř s nohama na stole a užívaly si zaslouženého volna. No, nohy na stůl jsme dát nemohly, to by se nám pořádně mačkala bříška.

„Teda to jsem se zase přežrala,“ říkám po vepřovém steaku na smetanových hříbkách s pečeným bramborem a rozepínám si provokativně kalhoty.

„To jsem přesně potřebovala,“ říká Lenka a vytírá poslední zbyteček omáčky v polystyrenovém boxu.

Dáme si kávu, probereme děsnou pubertu našich dětí a pak se valíme zpátky za své pracovní stoly vytvářet hodnoty.

Samozřejmě vím, že kdybych trochu zhubla, život by se stal daleko jednodušším a pohodlnějším. Nebolela by mě každé ráno záda, když vstávám z matrace, která je pro lidi do sta kilogramů. Mohla bych krásně chodit do schodů, aniž bych nahore musela stírat pot z čela. A v posteli bych zvládla uspokojit manžela o několik minut dříve než obvykle. Jenže já mám vyoperovanou štítnou žlázu a hodně zpomalený metabolismus. Beru na to každý den léky a budu je brát až do konce života. Sportovat nemůžu, protože by moje tělo tu zátěž pravděpodobně nezvládlo. Nemám čas se stravovat správně, protože toho mám každý den opravdu moc a na sebe už mi nezbyvá čas. Dokážu vymyslet asi milion výmluv, proč to nejde a hlavně proč se mi nechce. Omlouvám sama sebe před vlastním zhrzeným egem. A Poslední mohykán, můj milovaný manžel, také nic nenamítá. Občas má podobné průpovídky, jako abych uhnula s tou kotelnou, když se kolem mě snaží protlačit, ale nikdy si se mnou neseďl a vážně mi neřekl, že bych už se sebou měla něco začít dělat.

Po dalším kilogramu smažených brambůrků, oříšků, smetanové večeři a hektolitru vína si ráno protřu zalepené oči a znovu se zadívám na kousíček povystrčené váhy pod skříní. Znovu přichází ten debilní nápad, že bych ji měla zkusit zatížit. Vysvléknu všechno přebytečné oblečení a zapínám měřidlo. Váha počítá tak dlouho, jako kdyby chodila prvním rokem do školy. Nakonec se zastaví na hrozivém čísle 110,6 kg. Bliká na mě a vysmívá se mi. Kdyby uměla psát, jistě by tam stál varovný nápis: „*Prosím, vaňte se pouze po jednom.*“

Málem omdlím, to už je skoro 111 kilo, ne, to JE 111 kilo! Mám přesně o pět kilo víc, než když jsem hekala na porodním stole a snažila se vytlačit vlastního potomka. Mám přesně o čtyřicet víc, než když jsem maturovala, a o dvacet víc, než když jsem poprvé opouštěla porodnici. Takhle už to dál nejde! Bařko, vzchop se přece! No jo, ale jak mám začít? Jak se pokusit váhu sundat?

Večer omezím pytel brambůrků jen na polovinu. Dlouho jim dokážu odolat a nevzít si ani jeden, i když poskakují v misce a lákají mě svou uhrančivou vůní. Volají na mě, prosí mě, abych se do nich už zakousla, ale já stále odolávám. Ne, prostě si nedám, už teď jsem moc tlustá! Jsem na sebe tak pyšná, že úplně cítím, jak se mi spalují tuky jen při mém sebezapření. Jako když feťák kouká na svou nejoblíbenější značku heroinu a odmítá si ji píchnout. Vydržím přesně dvě hodiny! Potom moje vůle povolí. Přece jeden nemůže uškodit. Jsem v tom znovu. Druhý taky nebude vadit. Mám pocit, že svoje tělo dokážuobelhat. A když už jsem si jich dala deset, tak dalších deset už je teď jedno. Beru další a další,

dokud není miska úplně prázdná. Nasypala jsem tam jen polovinu velkého rodinného balení, to je přeci jistě omezení. Víno ovšem netlumím, přece bílé suché ničemu nevadí. Jenže ráno váha problikává ještě posměšněji 110,7 kg. To se mi moc nepovedlo.

Paradoxně mi pomohl konec toho zatraceného nouzového stavu kvůli pandemii koronaviru. Celé dva měsíce jsem v práci s vypětím všech sil koordinovala informovanost občanů našeho města, zvedala bez ustání informační linku a snažila se být milá k zoufalým důchodcům a k ostatním vystrašeným obyvatelům. To mi dalo asi nejvíc zabrat. Když vše po tolika týdnech ustalo, moje tělo se uvolnilo a stres na mě dolehl v plné míře. Udělalo se mi špatně, klepala jsem se, zvracela a dostala poměrně silný průjem. Obvykle to trvá jen jeden den, ale tentokrát se to táhlo skoro týden. Snažila jsem se uklidnit a nepracovat tak horlivě, ale žaludek jsem měla jak na vodě a vysílal mi křečemi signály, abych s tím sakra něco udělala. Jedla jsem jen málo a snažila se vyhledávat věci, které mi nebudou způsobovat v břiše španělskou diskotéku u hotelového bazénu.

Po týdnu se váha zhoupla pod tu pitomou 110 a mě najednou v hlavě sepnula železná, ale pekelně zrezivělá kolečka. Mám pocit, že jsem slyšela, jak se to cvaknutí rozlehlo po celém našem bytě.

„Ty to dokážeš Bařko, ty s tím něco uděláš!“ poklepala jsem sama sebe po rameni a významně si to odkývala.

Dokážu to a zhubnu 30 kilo! No uvidíme, jestli to vůbec zvládnou. Tak aspoň 10 kilíček a pak se ukáže, co bude dál.

Týden 1

Pondělí

Vyhledávač na Googlu ví přece úplně všechno. A tak jsem do něj zadala heslo „dietní recepty“. Začala jsem projíždět různé nápady, triky a recepty, ale nic z toho jsem nebyla schopna uvařit z ingrediencí, které jsem měla zrovna doma. Sádlo, bůček, smetana, máslo, klobásy, párky, lovecký salám... z toho asi nic dietního vážně neuvařím. Nakonec objevím recept na nejlepší bramborový koláč se špenátem a kuřecím masem, jak hlásá popisek, a jsem nadšená. Špenát doma mám, i když ho vždycky dělám jen ke knedlíkům a huse nebo kachně. Dávám si záležet, pekelně se soustředím. Seberu odvalu a bramborový koláč nakonec naservírují celé rodině. Děti v domnění, že musí maminku podpořit v nové snaze, nadšeně vykřikují, že jim to moc chutná. Pak ale zahlédnu Vojtu, jak jedno sousto nenápadně vyndává z úst a podává ho psovi. Ten to jen očuchá a nehodlá si ho cpát do žaludku. Adélka se šklebí, když si myslí, že nekoukám, a Anička se v tom rýpe jak bába v koksů. Pán tvorstva sice sní celou svou obří porci, odloží talíř i s příborem a prohlásí: „Mámo, dobrý, ale teď mi, prosím tě, namaž ještě dvě housky se salámem.“

„Takže by sis to dal i někdy příště?“ ptám se s nadějí v hlase.

„No raději snad ani ne.“

Rodině sice zrovna moc nechutnalo, ale já věřím, že je to jen v tom, že se tak musím naučit vařit, protože svíčková napoprvé taky nebyla nic moc. Copak někdo dokáže hned vytvořit krásně nadýchané knedlíky? Mně se mnohdy nepovedou ani teď

a už je tvořím spoustu let. Nevzdávám to. Zatvrzele se přesvědčuji, že to půjde. Váha totiž klesá. Sice jen po setinkách, ale klesá a to je dobré znamení.

Celý jeden večer věnuji vytvoření nového jídelníčku na celý týden. Pišu si stravovací plán a pak to stejně příliš nedodržuji. Nejsem schopna si zatím najet ten správný systém. Vytisknu si pěkně barevně jídelníček na celý týden a pak najednou zjistím, že jsem si buď něco nekoupila, nebo to nestíhám uvařit. Takže začnu přehazovat jídla jedno za druhé a tabulku mám tak počmáranou, že kdybych zapomněla, co jsem měla k obědu včera, tak si to ani nepřečtu.

Ale nevzdávám to a stále bojuji dál!

Středa

Obědové pauzy přestávají být tak zábavné a chtěné jako v předchozích měsících. Lenka přibíhá s úžasným nápadem, že budeme hubnout společně a že už si objednala knihu úžasného hubnoucího plánu na první měsíc. Významně pozvedám obočí, protože v její ruce vidím další z bílých termobožíků z protější restaurace.

„No, co je. Ještě nemám knihu, tak si ještě dopřeju,“ mávne rukou a zaboří vidličku do čerstvě usmažených hranolků. Ukápne mi slina. Závidím jí, ale poslušně otevřu své rizoto s červenou řepou a kozím sýrem. To její jídlo mi voní až pod nos, ale já jsem přece statečná a něco vydržím. Polknu rizoto a představuji si smažený hranolek, jak díky omastku krásně klouže krkem do mého žaludku.

Pak přichází Péťa, která má můj oblíbený kebab s bylinkovou omáčkou. Obě dvě mě začínají pěkně štvát. Vůně jejich